

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Ch. B.,** zast. JUDr. Miroslavem Zrůstem, advokátem se sídlem v Lounech, Jeronýmova 695, proti žalovanému**: Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 4. 2004, č. j. 28 Az 239/2003 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění

Žalobce se jako stěžovatel včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 4. 2004, č. j. 28 Az 239/2003 - 32, jímž byla zamítnuta jeho žaloba a současně rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že není důvodná žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 11. 2002, č. j.OAM-5533/VL-10-K04-2001, jímž žalobci nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zák. č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto tak, že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Krajský soud přisvědčil správnímu orgánu, že v řízení nebyl prokázán žádný z důvodů pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, jelikož důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byly jeho ekonomické potíže v zemi původu. Krajský soud souhlasil se správním orgánem i v tom, že v řízení nebyly zjištěny

ani důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a neshledal pochybení správního orgánu ani pokud jde o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku stěžovatel, aniž výslovně uvedl některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. (z obsahu lze však seznat, že se opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), odmítl závěry krajského soudu, pokud jde o neudělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu. Uvedl, že žije s družkou a jelikož je ve výkonu trestu odnětí svobody, sňatek není možný, byť žádost byla podána již před 10 měsíci. Po výzvě k doplnění kasační stížnosti postupem dle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. rozšířil stěžovatel ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení důvody kasační stížnosti. Namítl, že se krajský soud řádně nevypořádal s původními žalobními body (porušení ustanovení § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, § 12 a § 91 zákona o azylu), kterými se sice zabýval, ale v podstatě převzal v celém rozsahu stanovisko Ministerstva vnitra. Tyto žalobní body bere proto jako součást důvodů kasační stížnosti, kterou opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kromě toho vytkl krajskému soudu, že napadený rozsudek vydal bez nařízení jednání, u něhož se hodlal vyjádřit k provedeným důkazům a blíže rozvést žalobní body. Nemůže totiž souhlasit se závěrem tohoto soudu, že jelikož nevyjádřil ve stanovené lhůtě nesouhlas s vydáním rozsudku bez jednání, platí zákonná fikce, že souhlas udělil. Je totiž cizincem, český jazyk neovládá natolik, aby výzvě porozuměl a proto na ni nereagoval. Za tohoto stavu měl tedy právo na přetlumočení soudní výzvy. Ostatně jako cizinec neměl zajištěno ani právo na právní pomoc v řízení před soudem. Tímto postupem krajského soudu byl porušen i čl. 37 odst. 2, 4 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

V návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody má zájem žít a pracovat trvale v České republice, kde má značné citové vazby. Z těchto důvodů proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal podané kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jak správní rozhodnutí o neudělení azylu, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu se zákonem. Lze proto odkázat na tato rozhodnutí i na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele, které učinil v průběhu správního řízení. Stěžovatel v rozporu se zákonem uplatňuje v kasační stížnosti i novou skutečnost o soužití s družkou a nemožnosti uzavření sňatku z důvodu, že je sám ve výkonu trestu. Žalovaný poukázal na nedostatky kasační stížnosti (absence údaje povinného zastoupení stěžovatele, absence povinného údaje o dni doručení napadeného rozsudku) pro které by měla být odmítnuta. Při věcném zkoumání navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal z podnětu podané kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a jelikož sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu žaloby vyplývá, že stěžovatel jako žalobce napadl již uvedené rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu, tedy ve výroku o neudělení azylu i ve výroku stran neexistence překážky vycestování a domáhal se jeho přezkoumání. V žalobě zcela obecně uvedl, že správní orgán v předchozím řízení porušil některá ustanovení správního řádu,

a to konkrétně ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46, v důsledku čehož je správní rozhodnutí nezákonné, protože nebyl zjištěn přesně a úplně skutečný stav věci, následkem toho byla i nesprávně posouzena žádost o udělení azylu a důkazy, které byly opatřeny za účelem vydání rozhodnutí, byly neúplné a znemožňovaly správně usuzovat na skutkové i právní otázky důležité pro rozhodnutí. Konkrétně pak namítl jen to, že v Moldavsku nemohl sehnat práci, nemohl se uživit a svou situaci považoval za natolik tíživou, že byl v zemi původu v ohrožení života.

Krajský soud ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. se proto zcela konkrétně zabýval jen výtkou stěžovatele, že v Moldavsku nemohl sehnat práci, nemohl se uživit a svou situaci považoval za natolik tíživou, že byl v zemi původu v ohrožení života. V souladu se zákonem vyšel z obsahu návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 13. 6. 2001, kde stěžovatel uvedl, že Moldavsko opustil v červnu 2001 z ekonomických důvodů, neboť neměl práci a nebyl schopen se uživit a že nikdy nebyl a není členem žádné politické strany, i z obsahu pohovoru ze dne 27. 8. 2002, kde tyto důvody zopakoval a upřesnil i v tom směru, že se v případě návratu obává ekonomických problémů. Správně pak krajský soud po citaci ustanovení § 12 písm. a) a b), § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu dovodil, že tíživou ekonomickou situaci stěžovatele nelze podřadit pod žádný z taxativně uvedených důvodů pro udělení azylu, když ostatně stěžovatel v průběhu řízení ani v žalobě žádná azylově relevantní tvrzení v uvedených směrech ani neučinil. Obdobně tomu tak bylo i u neexistence překážek vycestování dle ustanovení § 91 odst. 1 zákona o azylu, kde stěžovatel v řízení ani v žalobě nic azylově relevantního netvrdil.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítal, že je u něho dán důvod udělení azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že krajský soud sice v rozsudku uvádí, že u něho není dán důvod udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle tohoto ustanovení, nicméně v současné době žije s družkou a jelikož je ve výkonu trestu, není sňatek možný, byť o jeho uzavření bylo požádáno před 10 měsíci.

Z uvedeného vyplývá, že stěžovatel uplatnil po vydání rozsudku krajského soudu tzv. skutkové novum, totiž to, že žije s družkou před uzavřením sňatku a z tohoto důvodu má za to, že jsou u něho dány důvody udělení azylu. Podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, však Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Toto ustanovení tedy brání tomu, aby se kasační stížností uplatňovala skutková nova, ať již nastala před rozhodnutím krajského soudu či nikoliv. K takové námitce pak Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet a musí s ní zacházet v řízení o kasační stížnosti tak, jako by tu vůbec nebyla. Stěžovatel tedy v řízení neuvedl žádnou skutečnost o tom, že jsou u něho dány důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 13 odst. 1, 2 zákona o azylu a krajský soud proto nepochybil, jestliže přisvědčil žalovanému správnímu orgánu, který mu azyl ani z tohoto důvodu neudělil (jen na okraj možno poznamenat, že důvody azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu nejsou dány, protože družka není nikdy rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny (§ 13 odst. 2 zákona o azylu) a předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželu azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi).

Stěžovatel po doplnění kasační stížnosti (§ 106 odst. 3 s. ř. s.) rovněž namítal vady řízení spočívající v podstatě v tom, že při zjišťování skutkové podstaty zákonných podmínek udělení azylu a existence překážek vycestování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem (§ 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu) takovým způsobem, že to mohlo ve vztahu k ustanovení § 12 a § 91 zákona o azylu ovlivnit zákonnost,

a pro tuto vytýkanou vadu měl krajský soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.). Navíc vytkl i to, že krajský soud se sice jednotlivými žalobními body zabýval, ale v podstatě převzal právní závěry žalovaného Ministerstva vnitra, s nimiž nemůže souhlasit a má tudíž za to, že jsou dány důvody kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

V tomto směru však Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížnosti přisvědčit.

Součástí správního spisu je vedle žádosti o azyl i protokol o pohovoru se stěžovatelem ze dne 27. 8. 2002, v němž zopakoval své důvody uvedené v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 13. 6. 2001 a upřesnil, že v zemi původu byl bez stálého zaměstnání. Vyučil se automechanikem, ale nepodařilo se mu sehnat práci. Bydlel na vesnici, asi 12 km od K., kam často dojížděl a shánět zaměstnání, avšak marně. Svou netěšenou situaci se rozhodl vyřešit odjezdem do České republiky, neboť od svého bratrance věděl, že je zde možno žádat o azyl. Jiný než ekonomický důvod pobytu v České republice stěžovatel neuváděl a dodal, že v případě návratu do vlasti se obává ekonomických problémů. Jestliže tedy za tohoto stavu žalovaný správní orgán vzal za základ svého rozhodnutí právě tyto skutečnosti, neprováděl další zjištění a azyl neudělil, potom nepochybil. Správní orgán není povinen domýšlet azylově relevantní důvody, které stěžovatel jako žadatel o azyl ve skutečnosti neuplatnil a poté o nich provádět rozsáhlé dokazování. V řízení o udělení azylu je totiž správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel o udělení azylu v průběhu řízení uvedl. Krajský soud proto také neměl proč správní rozhodnutí zrušit, zvláště když stěžovatel jako žalobce uváděl v žalobě totéž a vytýkal, že v Moldavsku neměl práci, nebyl schopen se uživit a jeho situace byla natolik tíživá, že byl v ohrožení života.

S obsahem správního spisu se proto míjí námitka kasační stížnosti, že s poukazem na „rozhovor s pracovníkem OAMP“ splňuje stěžovatel zákonné podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku správně vyložil zákonné podmínky pro udělení azylu, v souladu se zákonem vyložil i pojem pronásledování ve smyslu daného zákonného ustanovení a důvodně dospěl k závěru, že tíživou ekonomickou situaci stěžovatele dovede pochopit, ale nemůže ji podřadit pod žádný z taxativně uvedených důvodů pro udělení azylu, tedy ani ustanovení § 12 zákona azylu, jež se týká pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo odůvodněného strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.

Stěžovatel též namítl v doplnění kasační stížnosti, že u něho existuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, protože v zemi původu panují takové poměry, že mu nedovolují vrátit se zpět a nelze nevidět, že Zpráva o dodržování lidských práv v Moldavské republice, kterou opatřil správní orgán a použil krajský soud, je nepřesná, neúplná, politicky zaměřená a nezabývá se konkrétními skutečnostmi ve vztahu k jednotlivým občanům.

I v tomto případě, stěžovatel uplatnil po vydání rozsudku krajského soudu tzv. skutkové novum, totiž to, že v zemi původu panují takové poměry, jež mu nedovolují vrátit se zpět a že uvedená zpráva o dodržování lidských práv v Moldavské republice vykazuje popsané vady, aniž tato tvrzení uplatňoval v průběhu správního řízení a vytýkal v žalobě proti správnímu rozhodnutí. Jak výše uvedeno, podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí,

Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Toto ustanovení brání tomu, aby se kasační stížností uplatňovala skutková nova, ať již nastala před rozhodnutím krajského soudu či nikoliv. K takové námitce pak Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet a musí s ní zacházet v řízení o kasační stížnosti tak, jako by tu vůbec nebyla. Stěžovatel tedy v řízení neuvedl žádnou skutečnost o tom, že jsou u něho dány důvody svědčící o existenci překážek vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu a krajský soud proto nepochybil, jestliže přisvědčil žalovanému správnímu orgánu, který existenci těchto překážek neshledal. Krajský soud se otázkou existence překážek vycestování samostatně zabýval v odůvodnění svého rozsudku a dospěl k tomu, že žádná z podmínek ustanovení § 91 zákona o azylu nebyla stěžovatelem tvrzena a správním orgánem zjištěna a proto soud existenci těchto překážek taxativně v zákoně uvedených u stěžovatele neshledal (jen na okraj možno poznamenat, že správní orgán i krajský soud měl k dispozici dvě Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu a dodržování lidských práv za rok 2000 a 2001, z nichž nevyplývají vady, které tvrdí stěžovatel nově v kasační stížnosti a již vůbec z těchto materiálů nelze dovodit, že by v Moldavské republice panovaly poměry, jež by stěžovateli znemožňovaly vrátit se do země původu).

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že není namístě výtka stěžovatele, že opodstatněně uplatňuje důvody kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Krajský soud správně posoudil právní otázky v řízení před ním vedeným, neměl proč zrušovat rozhodnutí správního orgánu pro tvrzené vady řízení a jeho rozsudek je zcela přezkoumatelný (ostatně stěžovatel ani neuvádí, v čemž by měla nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívat).

Nakonec stěžovatel namítl, že krajský soud vydal napadený rozsudek bez nařízení jednání, u něhož se hodlal vyjádřit k provedeným důkazům a blíže rozvést žalobní body. Nemůže souhlasit se závěrem tohoto soudu, že jelikož nevyjádřil ve stanovené lhůtě nesouhlas s vydáním rozsudku bez jednání, platí zákonná fikce, že souhlas udělil. Je totiž cizincem, český jazyk neovládá natolik, aby výzvě porozuměl a proto na ni nereagoval. Za tohoto stavu měl tedy právo na přetlumočení soudní výzvy. Ostatně jako cizinec neměl zajištěno ani právo na právní pomoc v řízení před soudem. Tímto postupem krajského soudu byl porušen i čl. 37 odst. 2, 4 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Ani tato námitka kasační stížnosti není důvodná.

Je tomu tak proto, že již v podané žalobě ze dne 5. 2. 2003, která byla psána v českém jazyce, stěžovatel jako žalobce výslovně udělil souhlas k tomu, aby krajský soud projednal jeho věc neveřejně, tedy s ohledem na obsah tohoto sdělení, že krajský soud může rozhodnout o věci samé bez jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Nebylo proto již důvodu k tomu, aby stěžovateli byla zaslána znovu výzva s poučením dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., kterou převzal dne 30. 9. 2003 do vlastních rukou, jež byla psána v českém jazyce. Ani tento postup však neodůvodňoval přetlumočení této výzvy. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že „povinnost ustanovit tlumočníka účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, vzniká soudu pouze tehdy, pokud účastník o to požádá a pokud by pro jazykovou bariéru nemohl účinně obhajovat svá práva v řízení před soudem. Potřeba tlumočníka musí být přitom zjevná a sama vyjít v řízení najevo“ (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 4 Azs 261/2004 - 57). Nic takového, o čem hovoří v tomto judikátu Nejvyšší správní soud, nenastalo. Jak již bylo uvedeno, stěžovatel jako žalobce podal žalobu ze dne 5. 2. 2003 ke Krajskému soudu v Hradci Králové v českém jazyce, písemně, ani osobně dne 26. 5. 2003 u soudu nesdělil, že neovládá český jazyk

a že z tohoto důvodu žádá tlumočníka, v uvedeném směru nereagoval ani poté, co mu byla dne 30. 9. 2003 doručena výzva dle § 51 odst. 1 s. ř. s. a konečně i kasační stížnost ze dne 28. 5. 2004, kde namítal ohledně neudělení azylu podle § 13 zákona o azylu, podal rovněž v českém jazyce.

Se zřetelem k uvedenému má Nejvyšší správní soud za to, že v této věci nebylo porušeno právo účastníka řízení na tlumočníka (čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Stěžovatel totiž o přeložení výzvy nepožádal, neprohlásil, že neovládá jazyk, v němž se vede řízení a potřeba tlumočníka z obsahu spisu, jež je uveden shora, nevyplývá a ani není zjevná, protože stěžovatel se soudem korespondoval v českém jazyce. Není proto namístě ani výtka, že stěžovatel v důsledku neznalosti českého jazyka na zaslanou výzvu nereagoval a krajský soud proto nesprávně dovodil, s ohledem na nevyjádřený nesouhlas s vydáním rozsudku bez jednání, že stěžovatel s tímto postupem souhlasí. Se zřetelem k tomu a zejména proto, že stěžovatel jako žalobce již v podané žalobě souhlasil, že krajský soud může o věci rozhodnout bez jednání, nelze přisvědčit výtce kasační stížnosti, že rozsudek krajského soudu byl vydán v rozporu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. Potom ovšem nejsou opodstatněné ani další výtky směřující k tomu, co vše chtěl stěžovatel učinit u ústního jednání. Pokud pak stěžovatel uvádí, že jako cizinec neměl zajištěno právo na právní pomoc v řízení před soudem, třeba dodat, že v průběhu řízení před krajským soudem nepředložil k založení do spisu plnou moc jím zvoleného advokáta, jež by ho v tomto řízení zastupoval a ani nepožádal předsedu senátu o ustanovení zástupce, jímž mohl být i advokát. Krajský soud sám nemohl nic činit, protože podle ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s. je třeba k ustanovení advokáta návrhu účastníka řízení a tento návrh zde nebyl.

Nejvyšší správní soud též vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že není třeba o ní rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1,2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mimo jiné, pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku- takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně; ze zákona pak platnost uvedeného víza zaniká právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti). Za tohoto stavu, pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti je potom rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu je do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 4. 2004, č. j. 28 Az 239/2003 - 32 není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu

orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** žádné opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu